

ligning mellem de to Perioder er taabelig. Hvis der overhovedet skal drages en Sammenligning, maa man, mener jeg, dømme hver Periode for sig, og man kan kun gøre det paa een Maade, nemlig ved at sammenligne saaledes: hvad er Resultatet blevet af den gyldne Tid fra 1913—20, og hvad er Resultatet for Statsgældens Vedkommende blevet i den vanskelige Tid fra 1920—23. Statsgælden steg fra 1913 til 20 med 569 Mill. Kr. Egentlig mener jeg, at der til denne Statsgæld bør lægges en meget betydelig Del af det første Dollarlaans Beløb. Jeg mener dette ud fra de Betragtninger, jeg allerede har gjort gældende. Men nu lader jeg dette staa ved sin Magt og slutter med 1920. Da var Statsgælden forøget med 569 Mill. Kr. Det nuværende Styre har forøget Statsgælden med 55 Millioner amerikanske Dollars. Nu forekommer det mig, at man skal se denne Forøgelse af Statsgælden under ganske samme Synsvinkel, som det ærede Medlem Hr. Rode gjorde, nemlig under Synsvinkelen: den danske Krones Stilling. Jeg kommer blot til et andet Resultat end det ærede Medlem. Fra ingen Side i denne Sal og fra ingen betydende Side her i Landet har der under Forhandlingen om vor Valutas svage Stilling løftet sig en eneste Røst for, at vi ikke skulde arbejde for at faa den danske Krone op i Pari, og man har derfor Lov til at gaa ud fra, at de politiske Partier her paa Rigsdagen og Regeringen vil gøre et Arbejde for, at dette ogsaa sker. Men hvad vil det nu betyde for vor Statsgæld, at den danske Krone kommer op i Pari? Det vil betyde, at den indenlandske Statsgæld, som vi har faaet i Aarene 1913—20, bliver tung og knugende for det danske Folk at bære, og at det, vi skal betale tilbage, naar vor Krone er kommet op i sin fulde Værdi, er langt, langt mere end det, vi har faaet. Ganske det modsatte Forhold gør sig gældende med de amerikanske Dollarlaan. Derfor har jeg for mit Vedkommende stedse været en Tilhænger af disse Laan, thi vi havde i vor egen Haand at gøre disse Laan mindre vanskelige og mindre byrdefulde for det danske Samfund at bære; derfor var de efter mit Skøn kloge økonomiske Foranstaltninger. De 55 Millioner amerikanske Dollars har vi faaet 275 Mill. Kr. for, men sørger vi for at faa vor Krone op i Pari til det Tidspunkt, da denne Gæld skal betaales tilbage, eller vi — hvad man maa haabe, vi kan gøre til den Tid — konverterer disse Laan, som vi jo har Ret til, til en lavere Rente,

da skal vi ikke bruge 275 Mill. Kr., da skal vi kun bruge ca. 200 Mill. Kr.

Hvis der overhovedet kan drages nogen Sammenligning mellem de to Perioder, bliver det den, jeg her har draget, og den falder efter mit Skøn ikke ud til Fordel for den radikal-socialdemokratiske.

Jeg skal dernæst vende mig til det andet Spørgsmaal, jeg stillede til Indledning, nemlig Spørgsmaalet: Hvad vil de politiske Partier i Fremtiden, og hvordan skal Samarbejdet mellem dem foregaa? Dér var det ærede Medlem Hr. Borghjerg forleden Dag forundret over, at det var dem, der skulde skydes, der var mest interesserede i, hvad der skulde ske. Det forekommer mig, at denne Forundring fra det ærede Medlems Side i og for sig var ilde anbragt, thi man kan jo have Lov til at spørge: Hvem er det da, der har rejst denne Diskussion? Denne Diskussion er just rejst af det ærede Medlems eget Organ, efter at han var blevet interviewet i „Tilskueren“ om den politiske Fremtid herhjemme. Det er ogsaa sagt, at man kunde virkelig ikke saadan faa Besked, man skulde ikke have Klarhed i Forvejen om, hvad der skulde ske efter Valget. Det forekommer mig, at Vælgerne har et berettiget Krav paa at faa at vide, hvad de politiske Partier vil, naar Valget er omme, og det ærede Medlem Hr. Borghjerg bør ogsaa erindre, at han i „Social-Demokraten“ den 10. August i Aar skrev følgende — det stod i det ærede Medlems Organ, og efter hele Stilen, jeg kunde næsten fristes til at sige efter Interpunktionen, maa man tro, at det er det ærede Medlem, der har skrevet dette — overfor et radikalt Blad: „Vi vil dog mene, at Vælgerne, der skal afgøre det hele, har naturlig Grund til en oplysende og klarende Debat om noget, der efter al Sandsynlighed ikke ligger mere end godt et halvt Aars Tid ude i Fremtiden. Hemmelige Partileders-Afgørelser ynder vi ikke“. Det ærede Medlem er altsaa her udtrykkelig gaaet ind for den Betragtning, at Vælgerne skal i Forvejen have klar Besked.

Hvis Valget i 1924 skulde sammenlignes med noget andet Valg i vor Historie, tror jeg, det vilde ligge nærmest at sammenligne det med Valget den 22. April 1918. Da drejede det sig ogsaa om et Styres Fortsættelse, i alleregentligste Forstand om en bestemt Regerings Fortsættelse. Da vilde man sandelig have ren og klar Besked fra radikal og socialdemokratiske Side. Det ærede Medlem Hr. Rode